



ΠΟΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗ; Νέα Φιλαδέλφεια: Περιοχή αμιγούς διασκέδασης

Από το Μάη του 2013 που το «Χαμπέρι» έκανε την παρθενική του εμφάνιση στη γειτονιά μας, πέρασαν τριάμισι χρόνια. Από τότε, κι ενώ βρισκόμασταν ήδη σε μνημονιακό κλοιό, τα πάντα σε πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο πάνε απ' το κακό στο χειρότερο: το τρίτο μνημόνιο ψηφίστηκε χαλαρά από την αριστεροδεξιά κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, η τρόικα συνεχίζει να έρχεται, τα αντιλαϊκά μέτρα συνεχίζουν να διαδέχονται το ένα το άλλο, συντάξεις και μισθοί πετσοκόβονται, η ανεργία κυμαίνεται στα ίδια εφιαλτικά επίπεδα, οι πλούσιοι εξακολουθούν να γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι. Τι έχει συμβεί, όμως, τα τριάμισι αυτά χρόνια στην πόλη μας; Η προηγούμενη τοπική διοίκηση αντικαταστάθηκε από μια «αριστερή» εκδοχή διαχείρισης και η πόλη συνεχίζει να... αναπτύσσεται. Με τον ίδιο κι απaráλλαχτο τρόπο.

Στο πρώτο φύλλο του «Χαμπεριού», το 2013, περιγράφαμε ως εξής αυτή την ανάπτυξη: «Τα Λουκέτα στις μικροεπιχειρήσεις της περιοχής αυξάνονται μέρα με τη μέρα κι οι μέχρι χθες επιχειρηματίες προστίθενται στους χιλιάδες άνεργους της πόλης. Με μια εξαίρεση: καφετέριες, μπαρ και διαφόρων ειδών φαγάδικα ανοίγουν το ένα μετά το άλλο στο κέντρο της πόλης, δίνοντας μια εικόνα ευμάρειας και συνεχιζόμενης καλοπέρασης. Σήμερα, μόνο μέσα στον κύκλο που ορίζουν οι οδοί Ν. Τρυπιά και Σμύρνης, λειτουργούν 71 καφετέριες, μπαρ, σουβλατζιδικα, ταβέρνες και άλλα παρεμφερή καταστήματα που διαθέτουν κάποια μορφή τραπεζοκαθισμάτων».

Σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε, η κατάσταση όχι μόνο δε βελτιώθηκε, αλλά οδεύει από το κακό στο χειρότερο. Νέα μαγαζιά ανοίγουν συνεχώς, παλιά που για τον άλφα ή βήτα λόγο δεν έπιασαν κλείνουν και ξανανοίγουν με νέο επιχειρηματικό πλάνο (κάθε μικροαστός αναζητά την τύχη του στο μπαρο-καφε-ταχυφαγικό Ελντοράντο της Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας). Έτσι, ο αριθμός αυτών των μαγαζιών, «υγειονομικού ενδιαφέροντος» όπως αποκαλούνται στη γλώσσα της διοίκησης, έφτασε αισίως τα 116. Μέσα σε τριάμισι χρόνια, ο αριθμός αυτών των μαγαζιών αυξήθηκε σε ποσοστό πάνω από 60%!

Πώς διάολο δικαιολογείται αυτή η αύξηση, σε συνθήκες γενικευμένης φτώχειας που ολοένα και βαθιάίνει; Κοινωνιολογικά θα είχε ενδιαφέρον να διερευνηθεί το θέμα που περιγράφεται με το καλαμπούρι «οι μισοί Έλληνες πουλάνε καφέδες και σουβλάκια στους άλλους μισούς», όμως αυτό ξεφεύγει από τους σκοπούς αυτού του σχολίου. Εδώ μας ενδιαφέρει η κοινωνική και περιβαλλοντική επιπτώση ενός φαινομένου που είναι υπαρκτό: η Νέα Φιλαδέλφεια έχει ήδη μετατραπεί σε ένα μεγάλο χώρο διασκέδασης, ο οποίος ολοένα και επεκτείνεται.

Καταρχάς, υπήρχε μια παράδοση. Μολονότι η Φιλαδέλφεια ανέκαθεν ήταν χαρακτηρισμένη ως περιοχή αμιγούς (στο τμήμα του προσφυγικού συνοικισμού) ή γενικής κατοικίας, πάντα «τραβούσε» αυτού του είδους τα μαγαζιά. Νέοι από τις γύρω περιοχές έρχονταν εδώ για να διασκεδάσουν. Άλλοτε τηρούνταν κάποια όρια, όμως ο καπιταλισμός, ακόμα και

σ' αυτή την ευτελή μορφή του, δεν μπορεί να οριοθετηθεί. Όσο περνούσαν τα χρόνια, αυτού του είδους η χαμηλής επένδυσης επιχειρηματικότητα παγιωνόταν και επεκτεινόταν σαν κακόηθες μελάνωμα. Κάθε επίδοξος επιχειρηματίας αναζητούσε την τύχη του εδώ. Κι αυτό συνεχίστηκε και στις συνθήκες των μνημονίων, καθώς ο κλάδος της κάθε είδους διασκέδασης άντεξε στην κρίση και συγκέντρωσε κεφάλαια που αντλήθηκαν από άλλους κλάδους της μικρής παραγωγής και του μικρού εμπορίου. Τηρουμένων των αναλογιών, η Φιλαδέλφεια αποτελεί τα τελευταία χρόνια ένα είδος περιφερειακού «Γκαζιού» ή «Ψυρρή». Βρίσκεται ακόμα στη φάση της επέκτασης και όχι στη φάση της παρακμής, όπως π.χ. το Μπουρνάζι.

Τι συμβαίνει όταν μια περιοχή αμιγούς κατοικίας μετατρέπεται σε περιοχή... αμιγούς διασκέδασης; Το περιβάλλον καταστρέφεται και η όποια ποιότητα ζωής των κατοίκων της υποβαθμίζεται δραματικά. Αυτοί που υφίστανται άμεσα την υποβάθμιση δεν έχουν ανάγκη από εξηγήσεις: τη βιώνουν. Για τους υπόλοιπους αναφέρουμε επιγραμματικά (δυστυχώς ο χώρος δεν επιτρέπει να επεκταθούμε) μερικές λέξεις: κυκλοφοριακή συμφόρηση σε επίπεδο «τρέλας», πρόβλημα πάρκινγκ, ιδιαίτερα τα Παρασκευοσαββάτα, ηχορύπανση, συσσώρευση σκουπιδιών. Πόσο... πολιτισμένο θα σας φαινόταν να μην μπορείτε να μπειτε ούτε στο σπίτι σας, επειδή ο θαμώνας του γειτονικού μπαρ πάρκαρε κολλητά στην πόρτα σας;

Και τι να πει κανείς για την πλημμυρίδα των τραπεζοκαθισμάτων, που τείνει να καταλάβει κάθε σπιθαμή δημόσιου χώρου; Προφανώς, δεν είμαστε οι μόνοι που βλέπουμε τα παράνομα τοποθετημένα τραπεζοκαθίσματα σε κάθε γωνιά της πόλης, ο δήμος όμως φαίνεται να πάσχει από... τυφλαμνησία, αφού περιστασιακά κάνει μεγαλόστομες ανακοινώσεις για ελέγχους και πρόστιμα (ενδεχομένως κάποιες φορές να τις έχει εφαρμόσει), όμως η κατάσταση παραμένει ίδια (και χειροτερεύει)! Φαίνεται να επικρατεί κάποιου είδους άτυπη «ομερτά» ανάμεσα στο δήμο και τους μαγαζάτορες: για να πληρώσουμε κάποια τέλη στο δήμο, πρέπει να κονομήσουμε πολλά, πλάσια κι αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς να καταλάβουμε πλατείες και πεζοδρόμια.

Βέβαια, η... συμπαθής τάξη των μαγαζατόρων δεν κονομάει μόνο από την κατάληψη του δημόσιου χώρου, σε πείσμα κάθε νομικής διάταξης. Τα μεγάλα κέρδη βγαίνουν από την υπερεκμετάλλευση των εκατοντάδων εργαζόμενων, νέων στην πλειοψηφία τους, που αφήνουν ιδρώτα και αίμα (καμιά φορά και κυριολεκτικά). Πίσω από το ευγενικό χαμόγελο και τα κουρασμένα μάτια (το πρώτο αποτελεί υποχρεωτικό «αξεσουάρ» της δουλειάς, αλλιώς το αφεντικό σου δείχνει αδιάστακτα την πόρτα) κρύβονται



μεροκάματα πείνας και μαύρη, ανασφάλιση στη εργασία. Κρύβεται σωρεία παραβιάσεων της εργατικής νομοθεσίας (ότι απέμεινε απ' αυτή). Η τυποποιημένη με τον όρο εργασιακή επισφάλεια είναι η σύγχρονη δουλεία. Τα αφεντικά κάνουν άτυπα καρτέλ, καθορίζοντας μεροκάματα και εργασιακές σχέσεις (για να μη χαλάει κανένας τους την κοινή τους πιάτσα), από τους εργαζόμενους όμως λείπει η δύναμη της συλλογικής οργάνωσης και διεκδίκησης. Ο συνδικαλισμός, έστω και στην πιο πρωτόλεια μορφή του, αποτελεί είδος εν πλήρει ανεπαρκείας στα κάτεργα της διασκέδασης.

Συζητώντας για τους σκοπούς αυτού του σημειώματος δεν αρκετούς νέους ανθρώπους, στην πλειοψηφία τους κάτω των εικοσπέντε, είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ότι στα περισσότερα μαγαζιά το ημερομίσθιο δεν ξεπερνά τα 3 ευρώ. Συχνά κυμαίνεται ανάμεσα στα 2,5 και τα 3 ευρώ, άλλοτε με υπογεγραμμένη σύμβαση (η οποία βέβαια τις περισσότερες φορές δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από κουρελόχαρτο), άλλοτε χωρίς καθόλου σύμβαση. Η ασφάλιση για κάποιους αποτελεί όνειρο θερινής νυκτός (κι ας δουλεύουν νύχτα), για άλλους αφορά μόνο το μισό τους ωράριο (είναι πολύ συχνό το φαινόμενο, ενώ δουλεύει κάποιος πλήρες ωράριο, να παίρνει ένσημα για μισό). Τα ωράρια υπερβαίνουν κατά πολύ το κατακτημένο με αίμα θωρο, με τους εργαζόμενους να δουλεύουν 10 και 11 ώρες, εννοείται χωρίς να πληρώνονται υπερωρίες. Καμιά φορά δεν παίρνουν ούτε τα δεδουλευμένα και αναγκάζονται να «κυνηγούν» τα ευπόληπτα αφεντικά στους κύκλους τους, μπας και τους τα δώσουν.

Οι συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, κάτω από τις οποίες δουλεύουν οι έλληνες ή μετανάστες εργαζόμενοι των μαγαζιών της περιοχής μας, δεν αποτελούν έκπληξη ή

για το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων της χώρας. Δημιουργούν όμως ένα τεράστιο κοντράστ με την εικόνα μιας επίπλαστης ευμάρειας της πόλης. Καταρρίπτουν το μύθο που θέλει τη Φιλαδέλφεια να περνά μια φάση ανάπτυξης. Εκτός αν ως ανάπτυξη ορίσουμε το φούσκωμα των πορτοφολιών των μαγαζατόρων, με τη μεσαιωνική εκμετάλλευση των εργαζόμενων και την υποβάθμιση της ζωής των κατοίκων της πόλης. Όσο η ζοφερή για όλους τους υπόλοιπους πραγματικότητα κρύβεται πίσω απ' τη βιτρίνα των πολυάριθμων μαγαζιών της διασκέδασης, η κατάσταση θα πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Οι κάτοικοι θα σπρώχνονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, οι εργαζόμενοι θα συνεχίσουν να δουλεύουν σαν σύγχρονοι σκλάβοι και τα μαγαζιά θα συνεχίσουν να αυξάνονται και να πληθύνονται.

Να μην ξεχάσουμε, βέβαια, και το γήπεδο του Μελισσανίδη, που ακόμα δεν άρχισε να κατασκευάζεται (και δεν προβλέπεται στο ορατό μέλλον), όμως συνδέεται στενά με το «μαύρο» αναπτυξιακό μύθο της πόλης μας. Σ' εκείνο το παμνηγυρικό δημοτικό συμβούλιο του 2013, που παρουσιάστηκε το «πρότζεκτ» του γηπέδου, ένα από τα βασικά εκμαυλιστικά επιχειρήματα ήταν η ανάπτυξη που θα έφερνε. Βέβαια, κάποια στιγμή του Μελισσανίδη του ξέφυγε ότι θέλει να κάνει το Άλσος «Μόντε Κάρλο», αλλά μετά το μάζεψαν για να μην προκαλεί. Μπορεί κανείς να φανταστεί –πέραν όλων των άλλων- τι θα σήμαινε αν στο πρόβλημα «μαγαζούπολη» ερχόταν να προστεθεί κι ένα γήπεδο-επιχείρηση. Σ' αυτό το θέμα, όμως, θα επανέλθουμε. Άλλωστε, η «Στρούγκα» είναι που συγκέντρωσε τα πυρά των ανθρώπων του Μελισσανίδη, όταν βγήκε μπροστά για να υπερασπιστεί το Άλσος.

η, Α & 3.14

σελ.2

**Φιλανθρωπία
και ρατσισμός:
όψεις του ίδιου
νομίσματος**

σελ.4

**ΔΟΜΕΣ ANTIME-
ΤΩΠΙΣΗΣ ΤΗΣ
ΦΤΩΧΕΙΑΣ**
**Ασπρίνες για την
αντιμετώπιση του
καρκίνου**

Το "Χαμπέρι" κυκλοφορεί σε χίλια αντίτυπα και διανέμεται δωρεάν κι από χέρι σε χέρι. Αναζητήστε το στο αγαπημένο σας καφενείο και σε άλλα καταστήματα σε όλη την πόλη, κι αν δεν το βρείτε επικοινωνήστε μαζί μας. Η εφημερίδα συντάσσεται από ομάδα εργασίας της συνέλευσης του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού χώρου "Στρούγκα". Τα ευπόγραφα άρθρα εκφράζουν την άποψη των συντακτών τους. Θα μας βρείτε στην κατάληψη της Στρούγκας, Δεκελίας 116, Νέα Φιλαδέλφεια, κάθε Τρίτη μετά τις 9 μμ που πραγματοποιούνται οι συνελεύσεις μας και κάθε Πέμπτη μετά τις 9 μμ που λειτουργεί καφενείο. Για τις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες της Στρούγκας μπορείτε να ενημερώνεστε από τις αφίσες στους τοίχους της πόλης και στην ηλεκτρονική διεύθυνση <http://strouga.espivblogs.net>.

E-mail επικοινωνίας: haberi@espiv.net

Φιλανθρωπία και ρατσισμός : όψεις του ίδιου νομίσματος

«Αν όλα τα παιδιά της γης πιάναν γερά τα χέρια
κορίτσια αγόρια στη σειρά και στήνανε χορό
ο κύκλος θα γινότανεπολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη Γη μαςθ' αγκάλιαζε θαρρώ.»

Οι στίχοι του Γ. Ρίτσου έχουν συνοδεύσει τα μαθητικά χρόνια πολλών γενεών και έβρισκαν πάντοτε θέση στο ρεπερτόριο των εορταστικών εκδηλώσεων στα δημοτικά σχολεία, στις οποίες γονείς και δάσκαλοι φούσκωναν και δάκρυζαν από περηφάνια, βλέποντας τα βλαστάρια τους να πιάνονται γερά και να τραγουδάνε με τις γλυκές τους φωνές τραγούδια για την ειρήνη, την αγάπη, την αλληλεγγύη, την ισότητα. Αλλωστε, το ελληνικό σχολείο δεν είναι που μας διδασκε πως όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι ανεξαρτήτως καταγωγής, χρώματος ή θρησκευτικής πεποίθησης; Ποιος δε θυμάται το κλασικό βιβλίο «Εμείς και ο κόσμος» με το χαρακτηριστικό εξώφυλλό του να απεικονίζει την

υφήλιο και γύρω της έναν κύκλο από παιδάκια από κάθε άκρη της, το ελληνόπουλο χέρι-χέρι με το κινεζάκι, το αφρικανάκι κοκ; Όλα αυτά βέβαια ανέκαθεν βοηθούσαν στο να ομορφαίνουν το ανθρωπινό προσώπιο της παιδείας, ειδικά σήμερα που η εγκληματική πολιτική του ελληνικού κράτους στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι των προσφύγων συνεχίζεται ακάθεκτη και κάθε ευκαιρία για να κρύψει τις πομπές της και να επιδείξει τζάμπα ανθρωπισμό δε θα μπορούσε να μείνει ανεκμετάλλευτη.

Μια τέτοια «καλή» ευκαιρία βρέθηκε για την ελληνική κυβέρνηση και στα γεγονότα του Ωραιόκαστρου, της Φιλιππιάδας, της Αλεξάνδρειας. Εκεί όπου ο αποκάλυπτος ρατσισμός των συλλόγων γονέων των σχολείων πλημμύρισε τα δελτία των ειδήσεων και τις στήλες των εφημερίδων με υποκριτική ευαισθησία από τη μία αλλά και μπόλικη μουγκαμάρα για την ταμπακίερα από την άλλη. Κουβέντα δεν ειπώθηκε για την πολιτική των μαζικών απελάσεων, στην οποία έχει συμφωνήσει το ελληνικό κράτος, για την αθλιότητα των καταυλισμών, στους οποίους έχουν πετάξει τους πρόσφυγες, για τα εκατοντάδες ασυνόδευτα παιδιά, που γίνονται θύματα κάθε λογής εκμετάλλευσης, για

τις έγκυες της Ριτσώνας που δεν έχουν γιατρό και τρέμουν στην προοπτική του να γεννήσουν χωρίς ούτε μια μαμή δίπλα τους.

Τα «Ωραιόκαστρα» και οι «Φιλιππιάδες» δε γεννήθηκαν το 2016. Μόλις το 2012 ήταν που γονείς, από δημοτικά σχολεία του Χαλανδρίου εκείνη τη φορά, είχαν προσπαθήσει να αποκλείσουν τα τσιγγανάκια από τα σχολεία επικαλούμενοι... υγειονομικούς κινδύνους. Δεν αποκλείεται, βέβαια, πολλοί από τους γονείς που συμμετέχουν σε τέτοιες ρατσιστικές εκδηλώσεις, να έχουν δακρύσει στη θέα των προσφύγων που κατέβαιναν από άθλια φουσκωτά σε κάποια ακτή της Λέσβου ή να έχουν αφήσει τρόφιμα ή ρούχα σε κάποιο

σας» προσθέτοντας ότι στόχος είναι τα παιδιά αυτά να κάνουν παρέα και με τα Ελληνάκια και «να μην περιθωριοποιηθούν». Ωστόσο, τα προσφυγόπουλα είναι και πάλι γκετοποιημένα, υποχρεωμένα να παρακολουθούν μαθήματα σε απογευματινές ώρες που το σχολείο δε λειτουργεί, μακριά από τους έλληνες συμμαθητές τους, παίζοντας μόνο με τους «όμοιους» τους στις ίδιες αυλές που άλλοτε υποκριτικά φιλοξενούσαν παιδικές εκδηλώσεις με ανθρωπιστικό και οικουμενικό περιεχόμενο.

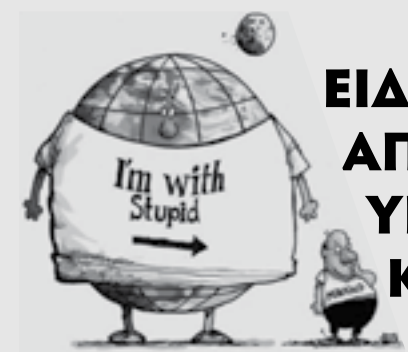
ΥΓ. Ευτυχώς, υπάρχουν και κάποια δείγματα που δείχνουν πως δεν έχει εκλείψει παντελώς η ανθρωπιά, η ταξική συνειδητότητα, η αλληλεγγύη. Παραθέτουμε και κλείνουμε με κάποια αποσπάσματα

από την κοινή ανακοίνωση - καλωσόρισμα γονέων και εκπαιδευτικών των προσφυγόπουλων στην περιοχή του Ρεθύμνου:

«... Το Δημοτικό Σχολείο δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από αυτά τα παιδιά, η εμπειρία χρόνων αυτό έχει να δείξει... Οι ίδιοι οι μαθητές γκρεμίζουν τις προ-

καταλήψεις και δεν βλέπουν απέναντί τους, αλλόθρησκους, αλλοεθνείς ή άλλους διαχωρισμούς, αλλά μόνο συνομήλικούς τους με την ίδια ανάγκη για παιχνίδι και δημιουργική μάθηση... Το Δημοτικό Σχολείο έχει μόνο να κερδίσει από την ένταξη των προσφυγόπουλων... Θα αποτελέσουν ευκαιρίες για να αναδειχθούν οι πανανθρώπινες αξίες της Ειρήνης, της Ισότητας, της Αλληλεγγύης, της Αξιοπρέπειας και ο διαχρονικός αγώνας για την υπεράσπισή τους. Θα αποτελέσει όμως ταυτόχρονα και ευκαιρία κοινωνικοποίησης και ένταξης των παιδιών αυτών και των οικογενειών τους στην ελληνική κοινωνία... Ως εκπαιδευτικοί αλλά και ως γονείς, νοιώθουμε το χρέος να αγωνιστούμε για τα δικαιώματα αυτών των προσφυγόπουλων και των οικογενειών τους, με την ίδια θερμότητα με την οποία προσπαθούμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και των δικών μας μαθητών και παιδιών. Αυτά τα παιδιά είναι παιδιά μας και μαθητές μας».

A.K.



ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΚΟΣΜΟ



32 χρόνια αιχμαλωσίας στις φυλακές του γαλλικού κράτους συμπλήρωσε ο λιβανέζος κομμουνιστής και μαχητής της Παλαιστινιακής Αντίστασης, **Ζορζ Ιμπραχίμ Αμπντάλα, ο μακροβιότερος πολιτικός κρα-**

τούμενος στη «δημοκρατική» Ευρώπη. Τα προσχήματα που βρίσκει το γαλλικό κράτος σε συνεργασία με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές του Ισραήλ είναι αρκετά για να σαμποτάρουν την υλοποίηση της απόφασης αποφυλάκισής του, που έχει εκδοθεί από το 1999! Το μήνυμα αλληλεγγύης εστάλη κατά τη διεθνή εβδομάδα δράσεων για την απελευθέρωσή του και κορυφώθηκε με διαδήλωση το Σάββατο 22 Οκτώβρη έξω από τις φυλακές της Λανμεζάν (Ανω Πυρηναία, Γαλλία) όπου κρατείται.

Η δίκη των 10 τούρκων αγωνιστών της ΑΤΙΚ (Συνμοσπονδίας Τούρκων Εργατών στην Ευρώπη) με την κατηγορία ότι είναι μέλη της παράνομης στην Τουρκία οργάνωσης Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας (μαρξιστικό-λενινιστικό) (TKP/ML) συνεχίζεται στη Γερμανία εδώ και ενάμισι χρόνο. Πρόκειται για μία δίκη ξεκάθαρα πολιτική, ενάντια στην ελεύθερη πολιτική έκφραση, με κατηγορητήριο στημένο από το φασιστικό τουρκικό κράτος το οποίο βαφτίζει τους αγωνιστές ως τρομοκράτες και κάθε λαϊκή κινητοποίηση ως απειλή που πρέπει να κατασταλεί με κάθε τρόπο.



Εκκενώθηκε από τη γαλλική αστυνομία η «ζούγκλα» του Καλαί, ο καταυλισμός όπου χιλιάδες μετανάστες διέμεναν κάτω από

άθλιες συνθήκες διαβίωσης μετά από το μακρύ και επίπονο ταξίδι τους με προορισμό τη Βρετανία. Ο καταυλισμός, παρά την αθλιότητά του (μέχρι και δικαστήριο της Λιλ είχε αποφανθεί για την καταπάτηση στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων), αποτελούσε για τους μετανάστες το μοναδικό πέρασμα προς τη Βρετανία. Βλέποντας τα παραπήγματα, που άλλοτε αποτελούσαν το «σπίτι» τους, να καίγονται, οι μετανάστες ανησυχούν για τη μεταφορά τους σε άλλα κέντρα κράτησης, ακόμη πιο απομακρυσμένα, που θα κάνουν και το όνειρό τους να περάσουν στη Βρετανία ακόμη πιο μακρινό.



Η επιχείρηση ανακατάληψης της Μοσούλης

έχει ξεκινήσει και από ό,τι φαίνεται δε θα είναι εύκολη υπόθεση. Η Μοσούλη είναι η δεύτερη μεγαλύτερη

πόλη του Ιράκ και για παραπάνω από δύο χρόνια τελεί υπό την κατοχή του ISIS. Τις δυνάμεις τους ενάντια στο ISIS έχουν ενώσει τμήμα του ιρακινού στρατού, ορισμένες σουνιτικές και σιιτικές πολιτοφυλακές και κούρδοι μαχητές Πεσμεργκά, υπό την αεροπορική κάλυψη ΗΠΑ και Γαλλίας. Για ακόμη μια φορά ο άμαχος πληθυσμός της πόλης βιώνει τις φρικτές συνέπειες ενός πολέμου εξ' ολοκλήρου άδικου, που έχει ήδη οδηγήσει στην προσφυγιά τους μισούς κατοίκους της, ενώ αναμένεται να οδηγήσει στον ίδιο δρόμο πολλούς ακόμη...

A.K.

Από τη δραστηριότητα της Στρούγκας

Cine Strouga

Με την έναρξη της φετινής σεζόν η Στρούγκα παρουσίασε για τους σινεφίλ δύο κινηματογραφικά αφιερώματα. Το πρώτο, με θέμα «Γη και ύδωρ στους σύγχρονους Πέρσες» πραγματευόταν την ιδιωτικοποίηση δημόσιων αγαθών όπως ενός σιδηρόδρομου στη Βρετανία και του νερού στη Βολιβία, μια σύγχρονη και σκληρή πραγματικότητα που βιώνουμε εντονότερα μέρα με τη μέρα. Οι ταινίες που προβλήθηκαν ήταν οι «Navigators» και «Ακόμη και η βροχή». Το δεύτερο αφιέρωμα, του Οκτώβρη ήταν ένα αφιέρωμα σε δύο πολύ διαφορετικές μεταξύ τους σε τεχνική animation ταινίες, το «9» και «Το τρίο της Μπελβίλ».

Μείνετε συντονισμένοι για το επόμενο αφιέρωμα του Νοέμβρη...

Παιδική παράσταση «Ακούς της γιορτής;», από την ομάδα Τσόκαρα

Ο κλόουν Μπλούμι επισκέφτηκε τη Στρούγκα στις 22/10 για να μας αφηγηθεί την ιστορία του με μοναδικό του όχημα μια βαλίτσα. Μετά από μια παράσταση του τσίρκου όπου δούλεψε, ο κλόουν Μπλουμι ένωσε μια μεγάλη επιθυμία να δει... ανεμώνες! Κατά τη διάρκεια της βόλτας του στο δάσος, συνάντησε μια αρκούδα που τον παρέσυρε σε έναν βαθύ ύπνο 3 μηνών, 12 ημερών και 5 ωρών! Όταν όμως ξύπνησε, το τσίρκο του είχε φύγει χωρίς αυτόν... Ξεκίνησε έτσι ένα ταξίδι για να

ξεναβρεί τη γιορτή. Εν τω μεταξύ, στην περιπλάνησή του, συνάντησε διάφορους περιέργους τύπους που του έμαθαν πόσο ωραία πράγματα μπορούν να συμβούν όταν οι άνθρωποι έχουν τα χέρια τους ενωμένα, και πως κάποια πράγματα είναι πιο σημαντικό να τα αναζητούμε παρά να τα βρίσκουμε.

Στην παράσταση συμμετείχαν εκτός από τους μικρούς μας φίλους και πολλοί ενήλικες, οι οποίοι δε δίστασαν να συμμετάσχουν στα διαδραστικά με το κοινό κομμάτια της παράστασης.

Συλλογική Κουζίνα

Στη σημερινή συνθήκη της κοινωνικής απομόνωσης και της ατομικότητας, απαντάμε με αλληλεγγύη και συντροφικότητα. Γι' αυτό και για άλλη μία φορά, στις 6/11, βρεθήκαμε για να μαγειρέψουμε νοστιμιές, να φάμε και να γλεντήσουμε συλλογικά.

Studio

Το studio της Στρούγκας από την αρχή της σεζόν μέχρι και σήμερα γεμίζει στα ανοίγματα του χώρου με νότες, ριφάκια και διπτεταλίες από μπάντες που αγαπούν αυτό που κάνουν και έχουν την όρεξη να οικειοποιηθούν αυτό τον χώρο και να του δώσουν ζωή!

Ενημερωθείτε για τις επόμενες δραστηριότητες της Στρούγκας είτε μέσα από το blog μας είτε από τις αφίσες μας στα στενά της γειτονιάς...



σκίτσα Έλενα Δ - σενάριο, διάλογοι Βαγγέλης Ταφ.

ΔΟΜΕΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ ΑΣΠΙΡΙΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Αναδιανομή της πίττας – εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ σε ΜΚΟ και δήμους για φιλανθρωπικού τύπου προγράμματα Τα χοντρά “πακέτα” στα λαμόγια των επαγγελματιών της “κοινωνικής αλληλεγγύης”. Ψίχουλα για τους άπορους, άνεργους, άστεγους και τους εργαζόμενους στις δομές.

Από το 2013 το υπουργείο Εργασίας έχει δημιουργήσει κοινωνικές δομές αντιμετώπισης της φτώχειας. Είναι το φιλανθρωπικό υποκατάστατο για την κατάργηση των περιορισμένων κρατικών δομών κοινωνικής πρόνοιας. Σε ένα οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον εξαθλίωσης των εργαζομένων και ανέργων, το κράτος, θέλοντας να αποσβέσει τις αντιδράσεις και τους αγώνες για πραγματική αντιμετώπιση της εξαθλίωσης, προσπαθεί να χρυσώσει το χάπι των “κολασμένων” με ημίμετρα, που παράλληλα αποτελούν μπιζνες για τον πλουτισμό διάφορων καλοθελήτων. Τα πάγια εργατικά αιτήματα του δικαιώματος της δωρεάν κατοικίας και της εργασίας για όλους αντικαθίστανται από ψίχουλα φιλανθρωπίας. Η επιβίωση έχει γίνει το ζητούμενο για την εργατική τάξη και η ηττοπάθεια που έχει μπολιαστεί και έχει επικρατήσει στα προλεταριακά στρώματα δημιουργεί φραγμό στη διεκδίκηση αιτημάτων που θα ξεπηδούν από μια δίκαιη αρχή: “εμείς οι εργάτες που παράγουμε τον κοινωνικό πλούτο τον δικαιούμαστε ολόκληρο”. Η χειμερία νάρκη του εργατικού κινήματος ανοίγει τον δρόμο στη συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ να τσακίσει ακόμα και παροχές φιλανθρωπίας προς τα πιο εξαθλιωμένα στρώματα. Για κανένα λόγο δεν θέλουμε να υποστηρίξουμε τον τρόπο λειτουργίας των υφιστάμενων δομών. Στην ουσία αποτελούν μηχανισμούς απόσβεσης κοινωνικών κραδασμών. Σταγόνα στον ωκεανό της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Αυτή την στιγμή όμως το κλείσιμο αυτών των δομών πετάει στον Καιάδα άνεργους και άστεγους που μέχρι τώρα μπορούσαν να έχουν κάποιες στοιχειώδεις παροχές (πλύσιμο ρούχων, μεσημεριανή ανάπαυση, προσωπική υγιεινή, ένα πιάτο φαί). Από το 2013 που λειτουργούν έως σήμερα έχουν εξυπηρετήσει πάνω από 120.000 ανθρώπους από ευάλωτες ομάδες. Επίσης, σε αυτές τις δομές εργάζονται γύρω στα 800 άτομα τα οποία πετιούνται στον δρόμο. Η ρότα που χαράζει το υπουργείο Εσωτερικών υποδηλώνει ξεκάθαρα τις προθέσεις του: αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν δικαιώματα και το κράτος σε ένδειξη μεγαλοψυχίας τους δίνει μια εξευτελιστική φιλανθρωπία (για πόσο;). Το πρόγραμμα αυτό χρηματοδοτείται σε

μεγάλο βαθμό από το ΕΣΠΑ και ένα μέρος από το κράτος και τους δήμους. Οι εργαζόμενοι σε αυτές τις κοινωνικές δομές προχώρησαν σε παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Εργασίας την Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου 2016. Τα αιτήματα των εργαζομένων είναι:

- αποπληρωμή των δεδουλευμένων καθώς παραμένουν απλήρωτοι για 3 μήνες και οδεύουν στον 4ο.
- παράταση του προγράμματος και μετά τις 31/10/2016, ημερομηνία κατά την οποία λήγει η τελευταία τετράμηνη παράταση που τους δόθηκε.
- ένταξη του υφιστάμενου προσωπικού στο νέο πλαίσιο, χωρίς μειώσεις προσωπικού, κατάργηση δομών και επαναπροκήρυξη των θέσεων εργασίας.

Εάν θέλουμε κάποια στιγμή να λειτουργήσουμε ως τάξη, ως εργάτες, ως μοναδικοί παραγωγοί του πλούτου, πρέπει να προβάλλουμε τα αιτήματα που δικαιούμαστε και να τα απαιτήσουμε για όλους:

- δωρεάν κατοικία γι όλους τους εργαζόμενους – ανέργους
- μισθοί που να επιτρέπουν τουλάχιστον μια αξιοπρεπή διαβίωση
- επιδόματα ανεργίας τουλάχιστον στο ύψος του κατώτατου βασικού μισθού και κατάρτιση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, της ημιαπασχόλησης και του μειωμένου βασικού μισθού για τους εργαζόμενους κάτω των 25 ετών.

ΥΓ. Μετά τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, η αναπληρώτρια υπουργός Εργασίας Θεανώ Φωτίου ανακοίνωσε ότι... βρέθηκαν χρήματα από το υπουργείο Οικονομικών και το πρόγραμμα θα παραταθεί για δύο ακόμα μήνες. Η υπουργός εξαπέλυσε και βολές κατά δημάρχων. Ετσι, οι εργαζόμενοι αλέθονται στις μυλόπετρες του πολιτικού ανταγωνισμού ανάμεσα στη συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και την ελεγχόμενη από τη ΝΔ ΚΕΔΕ (ένωση των δήμων), και του οικονομικού ανταγωνισμού ανάμεσα σε δήμους και ΜΚΟ.

Επιλεκτικές ευαισθησίες

Στις 17 Αυγούστου, η Σέλτικ υποδέχθηκε την Χαποέλ Μπερ Σεβά στο πλαίσιο των play-off του Champions League, σ' έναν αγώνα που πριν τη διεξαγωγή του είχε χαρακτηριστεί από κλιμάκια της ΟΥΕΦΑ ως «υψηλής επικινδυνότητας». Η αιτία γι' αυτό άπτεται της στάσης που έχουν επιδείξει τόσα χρόνια οι οπαδοί της σκωτσέζικης ομάδας, όσον αφορά την Παλαιστινιακή Αντίσταση αναρτώντας πανό για τους Παλαιστίνιους απεργούς πείνας το 2012, συγκεντρώνοντας χρήματα και πραγματοποιώντας πλήθος άλλων δράσεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι δράσεις των οργανωμένων της Σέλτικ κατά τη διάρκεια των εχθροπραξιών στη Λωρίδα της Γάζας το 2014. Τότε η Σέλτικ είχε τιμωρηθεί από την ΟΥΕΦΑ καθώς οι οπαδοί της εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό φωνάζοντας συνθήματα και φέροντας σημαίες της Παλαιστίνης. Μάλιστα, το αιτιολογικό της τιμωρίας ανέφερε ότι η ποινή επιβλήθηκε λόγω της χρήσης προκλητικών συμβόλων!

Οι οπαδοί της Σέλτικ επιφύλαξαν μία εξαιρετική υποδοχή στη Χαποέλ Μπερ Σεβά, σηκώνοντας πλήθος σημαιών της Παλαιστίνης στις κερκίδες, γεγονός που πυροδότησε και συμπλοκές εκτός γηπέδου, τόσο με τους οπαδούς της Μπερ Σεβά, όσο και με τους μπάτσους. Το γεγονός αυτό ουδώςως χαροποίησε την ΟΥΕΦΑ, η οποία επέβαλε πρόστιμο στην σκωτσέζικη ομάδα. Παράλληλα οι οπαδοί της, με πρωτοβουλία του συνδέσμου "Green Brigade", μέχρι την ανακοίνωση του ύψους του προστίμου άρχισαν να μαζεύουν λεφτά με σκοπό να διατεθούν για την οικονομική ενίσχυση οργανώσεων που βοηθούν τους πληγέντες από τις εχθροπραξίες και κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν το διόλου ευκαταφρόνητο ποσό των 125.000 ευρώ.

Η περίπτωση των οπαδών της Σέλτικ και η αντιμετώπισή των δράσεών τους από την ΟΥΕΦΑ αποτελεί παράδειγμα για την πολιτική ομερτά, το περιβόητο no politica, που προσπαθεί να επιβάλει η ευρωπαϊκή ομοσπονδία. Κατά τις διακηρύξεις τους, απαγορεύεται ρητώς η ενασχόληση από τις κερκίδες των ομάδων με πολιτικά ζητήματα. Η ανεδαφική αυτή θεώρηση πως η πολιτική δεν εκτείνεται σε όλους τους τομείς της ζωής αποκτά όλο και περισσότερους υποστηρικτές που δεν θέλουν να μολυνθεί η καθαρότητα διάφορων χώρων από μιαρές πολιτικές τοποθετήσεις (βλέπε γήπεδα, πανεπιστήμια και ούτω καθεξής).

Εντούτοις, αλγεινή εντύπωση προκαλεί το γεγονός πως η ντιρεκτίβα της ΟΥΕΦΑ περί no politica τυγχάνει επιλεκτικής εφαρμογής από την ίδια. Σε πλήρη διάσταση με τα προαναφερθέντα, ο ΑΠΟΕΛ, γνωστός φασιστοσύλλογος από την Κύπρο, έχει τη δυνατότητα να αναρτά σε κάθε του αγώνα πανό με στοχάδια και άλλα παρεμφερή σύμβολα, χωρίς να έχει υποστεί την παραμικρή κύρωση μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο. Καθίσταται σαφές πως οι ιθύνοντες της ομοσπονδίας θεωρούν προκλητικό σύμβολο την παλαιστινιακή σημαία, σύμβολο του δίκαιου αγώνα του παλαιστινιακού λαού, ενώ αντίθετα δεν αξιολογούν ως ιδιαιτέρως επικινδυνότητας πανό που αναγράφουν εμετικά συνθήματα, όπως «ΕΟΚΑ Β' ξαναχτύπα».

Το παράδοξο περί αυτής της επιλεκτικής ευαισθησίας αίρεται αν αναλογισθεί κανείς την αντιμετώπιση που διαχρονικά απολάμβαναν οι φασίστες. Ως εκ τούτου συνάγεται το συμπέρασμα πως το no politica που επιδιώκεται να επιβληθεί μόνο κατ' επιφάνει είναι στην πραγματικότητα τέτοιο. Απόδειξη επ' αυτού αποτελεί η κερκίδα του Ολυμπιακού,

η οποία με την επιβολή παρεμφερούς γραμμής μετετράπη εν μία νυκτί σε χώρο σοφίλει των φασιστών. Αλλά κι εν γένει σύλλογοι στους οποίους έχει επικρατήσει μία «απολίτικη» γραμμή, συνήθως μετατρέπονται φασιστικούς θύλακες και ζέχνουν αντιδραστικότητα. Αντί επιλόγου, θα προτιμήσουμε να συμπυκνώσουμε το νόημα αυτής της ιδιότυπης ομερτά σε μία άκρως περιεκτική φράση που απευθύνεται κυρίως σε επιδοξους θιασώτες τέτοιων δοξασιών: "Qui tacet, consentit" ή ελληνιστί «ο σιωπών συναινεί».

ΥΓ: Στον αντίποδα με τα προαναφερθέντα, ο δάσκαλος Muay thai Ηλίας Λάμπρου και η αθλήτριά του Έφη Ξιλούδη, προς τιμήν τους και πράττοντας ορθότατα κατά την γνώμη του γράφοντος, δεν κατέβηκαν σε κλεισμένο επαγγελματικό αγώνα της δεύτερης λόγω της παρουσίας πρωτοκλασάτων στελεχών της Χρυσής Αυγής, αρνούμενοι έτσι να νομιμοποιήσουν με την παρουσία τους τη διοργάνωση.



Χουάν Ντρίαζ

ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ, ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ...

Σάλος σε ιστοσελίδες και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης προκλήθηκε από την απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου του Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων στη Λάρισα, για υπόθεση πλαστογραφίας ενός απολυτηρίου της ΣΤ' Δημοτικού. Ο λόγος επ' αυτού? Το γεγονός πως η 51χρονη καθαρίστρια καταδικάστηκε σε κάθειρξη 15 ετών για πλαστογραφία, με την επιβαρυντική περίπτωση της χρήσης, κατά του ελληνικού Δημοσίου, που της προσπόρισε ιδιαίτερα μεγάλο περιουσιακό όφελος, όπως επίσης και για απάτη κατ' εξακολούθηση, κατ' επάγγελμα και καθ' έξη!

Δυστυχώς, δεν μπορούμε να επεκταθούμε στο παρόν άρθρο στο σύνολο των προβληματικών, που εντοπίζονται στην εν λόγω απόφαση, καθώς αυτή βρίθει «παραφωνιών», οπότε θα σκιαγραφήσουμε τις πιο κραυγαλέες. Κατ' αρχήν, το δικαστήριο εξέλαβε ως περιουσιακή βλάβη το μισθό που της κατεβλήθη κατά τα χρόνια εργασίας της, παραβλέποντας το γεγονός πως σε κάθε περίπτωση η θέση θα είχε καλυφθεί, οπότε και θα υπήρχε η αντίστοιχη περιουσιακή διάθεση. Εξ ίσου προβληματικός είναι και ο χαρακτηρισμός της απάτης ως κατ' επάγγελμα και καθ' έξη, καθώς ήδη μέσα στον Ποινικό Κώδικα ορίζεται πως η κατ' επάγγελμα τέλεση συνυφαίνεται με την επανειλημμένη τέλεση της πράξης ή με τη διαμόρφωση υποδομής για την ίδια πράξη, ενώ αντίστοιχα η καθ' έξη τέλεση είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με μία σταθερή ροπή του δράστη προς τέλεση του ίδιου εγκλήματος (άρθρο 13, εδάφιο στ' Ποινικού Κώδικα). Εντούτοις, το κυριότερο πρόβλημα της απόφασης άπτεται του γεγονότος πως το δικαστήριο υπολόγισε ως περιουσιακό όφελος τους μισθούς που της κατεβλήθησαν ως αμοιβή για την εργασία που παρείχε! Δηλαδή, η έδρα αγνόησε το γεγονός πως οι μισθοί αυτοί δεν δόθηκαν στην κατηγορούμενη ως απόρροια πλάνης ή απάτης αλλά αντίθετα ήταν το τίμημα που ο εργοδότης της (εν προκειμένω το Δημόσιο), όφειλε να καταβάλει ώστε να δύναται να απομυζεί την εργατική της δύναμη. Ως εκ τούτου, καταλήγουμε στο εξής οξύμωρο: η 51χρονη έχει εργαστεί για σχεδόν είκοσι χρόνια και τους κόπους της εργασίας της έχει δρέψει ήδη το Δημόσιο, ενώ παράλληλα οι μισθοί που της κατεβλήθησαν για το διάστημα αυτό υπολογίζονται σαν περιουσιακό

όφελος, που είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την πλαστογραφία και όχι ως αντικαταβολή για την εργατική της δύναμη. Με βάση τα προαναφερθέντα, συνάγεται αβίαστα το συμπέρασμα πως το δικαστήριο θεωρεί ότι η καταβληθείσα εργασία αποτιμάται στο αστρονομικό ποσό των... μηδέν ευρώ!

Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και η καταβολή αντιτίμου αξίας που αντιστοιχεί στα μέσα συντήρησης κι αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό. Ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσεων βλέπουμε κατά βάση μία κάθετη πτώση των ημερομισθίων, τα οποία κυμαίνονται σε επίπεδα εξαθλίωσης. Ωστόσο, η απόφαση του δικαστηρίου να εκμηνδενίσει (κυριολεκτικά και μεταφορικά) την αξία της καταβεβλημένης εργασίας είναι πραγματικά πρωτοφανής. Η αγνώμων 51χρονη θα έπρεπε να ευχαριστεί τους δικαστές που δεν της επέβαλαν να επιστρέψει και τους μισθούς της! Καθίσταται πασιδηλό πως το σκεπτικό των δικαστών στο παρόν ζήτημα είναι διάτρητο. Και για να θέσουμε απλά τα πράγματα, δύο τινά μπορούν να συμβαίνουν: ή οι δικαστές θεωρούν πως η 51χρονη τόσα χρόνια εργαζόταν σε συνθήκες ρωμαϊκής γαλέρας είτε εθελουφλούν, αγνοώντας εσκεμμένα το γεγονός πως το ποσό που υπολογίστηκε σαν αποδοκιμαζόμενο από το δίκαιο περιουσιακό όφελος, ήταν απλώς οι μισθοί της. Δηλαδή παρέβλεψαν το γεγονός πως μεσολάβησε καταβολή της εργασίας της 51χρονης και ως εκ τούτου δεν υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ χρηματικού ποσού και πλαστογραφίας, αλλά αντίθετα αυτή εντοπίζεται μεταξύ εργασίας και μισθών. Μπορεί στη σύγχρονη εργασιακή πραγματικότητα οι συνθήκες να είναι πολύ κακές, ωστόσο απέχουν από την καταναγκαστική άμισθη εργασία. Συνεπώς, αβίαστα συνάγεται το συμπέρασμα πως το δικαστήριο αβασάνιστο αγνόησε τον ισχυρισμό των συνηγόρων της εναγομένης. Η κοντόθωρη αυτή απόφαση είναι δείγμα άκρατου νομικού θετικισμού, καθώς οι καρεκλοκένταυροι της έδρας έμειναν προσκολλημένοι στο κείμενο του νόμου, αγνοώντας επιδεικτικά τα υπόλοιπα, λειτουργώντας σαν ασπάλακες χωμένοι στις δικογραφίες τους.

Σε πλήρη διάσταση με τα άνωθι γραφέντα θα αναφέρουμε την πολύκροτη υπόθεση του Noor1, όπου πλήθος παραβάσεων και μελάνων σημείων θεωρήθηκαν... ψιλά γράμματα. Για να μην πολυλογούμε το δικαστήριο έκρινε μάλλον ότι το πλοίο μετετράπη σε υποκείμενο με βούληση και ενήργησε κατά το δοκούν, καθώς τους ιδιοκτήτες και μισθωτές του πλοίου τους χαρακτήρισε ως απλούς συνεργούς! Η υπόθεση του «ασυνόδευτου» πλοίου περιλαμβάνει αιφνιδίους θανάτους μαρτύρων, εξαφανίσεις διερμνέων και μαρτύρων, εξαφάνιση του πλοίου, βόμβες σε σπίνια δικαστικών, με επιστέγασμα όλων αυτών το κώλυμα που δήλωσε η δικαστικός που θα εκδίκασε την υπόθεση, λίγες μέρες πριν την έναρξη της δίκης. Η προεδρεύουσα επικατέστηκε «μυϊκούς πόνους» για να δηλώσει κώλυμα, γεγονός που προκάλεσε κύμα γέλωτος σε όσους παρακολουθούσαν την εξέλιξη της δίκης.

Χαρακτηριστικό και των δύο περιπτώσεων που αναφέραμε είναι κραυγαλέες παρατυπίες, αξιολογικές αντινομίες και κυρίως μη αξιολόγηση πραγματικών περιστάσεων. Μόνο που στην μεν πρώτη περίπτωση απέβησαν σε βάρος της κατηγορουμένης, στη δε δεύτερη ωφέλησαν τους κατηγορουμένους. Η αιτία σε αυτήν την εκ βάθρων διαφορετική αντιμετώπιση συνυφαίνεται με την ταξική θέση καθενός εκ των κατηγορουμένων. Η πραγματικότητα είναι συνεπώς εκ διαμέτρου αντίθετη με την καταφανώς ανυπόστατη θεώρηση –που μεταξύ άλλων κυριαρχεί και σε αρκετούς νομικούς κύκλους- και με βάση την οποία το δίκαιο και η διαδικασία απονομής του είναι παντελώς ανεξάρτητη από την αστική άρχουσα τάξη και τις υφιστάμενες σχέσεις παραγωγής. Η προαναφερθείσα δοξασία εκκινεί από τη θέση ότι οι κανόνες δικαίου εκπορεύονται από μία κοινή περί δικαίου αντίληψη και αποτελούν έκφραση αυτής της αντίληψης. Καθίσταται σαφές πως η θέση αυτή απέχει παρασάγγας από την πραγματικότητα και η προσφορά της είναι άκρως σημαντική στη θεοποίηση του δικαίου και στην προώθησή του ως ένα πλήρως ανεξάρτητο σύνολο κανόνων και σημείων.

Στην πραγματικότητα, η αποκρυστάλλωση των κανόνων δικαίου είναι απόρροια των δεδομένων

κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων, των οποίων αποτελεί αντανάκλαση, και ως εκ τούτου πρόκειται για ένα δίκαιο με προφανή ταξικό χαρακτήρα. Το υφιστάμενο νομικό εποικοδόμημα σαφώς και αποτελεί έκφραση της βούλησης της αστικής τάξης (βλ. θεμελίωση και περίοπτη θέση ατομικής ιδιοκτησίας, ελευθερίας συναλλαγών και ούτω καθεξής) και είναι σύμφυτο με τον κρατικό εξαναγκασμό καθώς χωρίς αυτόν η αξία του είναι μηδαμινή. Το αστικό κράτος και το δίκαιό του τελούν σε σχέση αλληλεξάρτησης, καθώς η ύπαρξη του ενός συνυφαίνεται με την ύπαρξη του άλλου και μάλιστα η απουσία του ενός καθιστά το άλλο κενό γράμμα. Η ταξική διάρθρωση της κοινωνίας υπαγορεύει επί της ουσίας και τα πλαίσια μέσα στα οποία ενυπάρχει η περιβόητη ανεξαρτησία των δικαστικών λειτουργιών, που κατ' ουσίαν οριοθετείται από το γεγονός ότι αυτοί κρίνουν με βάση τους κείμενους κανόνες δικαίου. Ως εκ τούτου, καθίσταται σαφές πως η ανεξαρτησία τους περιορίζεται από τις ίδιους τους πολιτικούς συσχετισμούς που οι ίδιοι κανόνες δικαίου αποτυπώνουν.

Βέβαια, σαφώς και έχουν υπάρξει παραχωρήσεις και αναγνωρίσεις δικαιωμάτων, οι οποίες όμως δεν έχουν συμβεί αφ' εαυτού τους αλλά αντιθέτως ήταν αποτέλεσμα πιέσεων και διεκδικήσεων της εργατικής τάξης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η καθιέρωση του 8ώρου απασχόλησης και άλλων αρκετών δικαιωμάτων, ιδιαίτερα στο πεδίο του εργατικού δικαίου. Ωστόσο, στην περίοδο της κρίσης και της βαθιάς επικρατούσας απογοήτευσης που το ταξικό κίνημα υποχωρεί, η επίθεση στα κεκτημένα νομικά δικαιώματα βαθαίνει. Εντούτοις, το γεγονός πως αναγνωρίζεται ο μεροληπτικός χαρακτήρας της αστικής δικαιοσύνης δε σημαίνει πως αυτά δεν αποτελούν πεδίο αγώνα, το αντιθετο μάλιστα.

ΥΓ: Για την ιστορία, η 51χρονη άσκηση έφεση, η οποία έχει αναστέλλουσα δύναμη. Βέβαια, η γνώμη του γράφοντος είναι πως δύσκολα θα ανατραπεί πλήρως η πρωτόδικη απόφαση και απλώς στην καλύτερη των περιπτώσεων θα μειωθεί η ποινή της. Άλλωστε, δεν βρέθηκαν και στην κατοχή της 2 τόνου πρέζα, ώστε να πρέπει να αθωωθεί!

Χουάν Ντρίαζ